

ELLA

Ella estava asseguda davant del seu ordinador, treballant, com feia cada dia. Anava teclejant i apuntant dades, buscant informació i donant voltes al cap a les tasques que li sol·licitaven els clients i com no, el seu cap, aquell home bavós de 50 anys que cada cop que la cridava al despatx només feia que mirar-li les mamelles. Estava de bon veure. Era una noia jove, macota, morena, amb el cabell molt llarg i llis i tenia un cos molt bonic. Realment era preciosa. I tot i que feia una feina que li agradava i, molts cops, podia permetre's el luxe de fer-la a casa, tranquil·lament (bé, això és un dir), i no en una oficina plena de gent cridant i parlant per telèfon, no era del tot feliç. Alguna cosa li mancava, i ella ho sabia. N'era plenament conscient. S'havia intentat convèncer durant uns quants anys que, avui dia, una dona podia sentir-se plenament realitzada amb uns estudis, una bona relació amb la família, una feina que li agradés i li proporcionés una estabilitat econòmica suficient com per tenir un pis propi, un cotxe i que, a més, li permetés satisfer els seus capricis, i una vida social prou plena com per no sentir-se desplaçada. Això era el que deien els altres. Es veu que aquesta era la tendència social dels últims temps. Però, feia pocs dies, se n'havia adonat que, tot i tenir tot això, se sentia sola, molt sola, i necessitava algú. No pensava en la família ni en els amics ni en els companys de feina. Es referia a una parella, un home que, a l'arribar a casa, estigués

esperant-la, que l'acompanyés als llocs, que la mimés, que li fes regals, massatges, que l'abracés en els moments dolorosos i la besés apassionadament quan ho requerís la situació. Notava que tenia molta passió i molt d'amor a dins seu per treure a fora, i no ho havia pogut fer mai, perquè no havia estat amb ningú (sexualment parlant) i tampoc havia tingut mai una parella fixa. Sí que havia tontejat, i tant, però no s'havia sentit plenament dona amb ningú. Fins i tot havia arribat a pensar que era lesbiana! Però no ho creia, no, pel simple fet que les dones no l'atreien pas. Hi havia un home que li havia fet mal al passat, molt de mal. Ella li havia donat la seva amistat, el seu cor, la seva ànima, i ell no havia fet res més que agafar-ho tot, fer-ho miques, posar-ho en un cubell de la brossa i tirar-ho a les escombraries. Li havia costat molt refer-se d'aquest desengany, perquè havia significat perdre la fe en els valors que ella considerava propis i innats de l'amistat i de l'amor. Però llavors havien anat apareixent altres nois a la seva vida, res d'important ni de seriós, que l'havien ajudat a superar el mal tràngol. El problema era que ara feia molt de temps que no se sentia atreta per ningú.

Aquell dia, a l'arribar a casa, va posar la ràdio una estona mentre endreçava una mica el seu pis. I tot d'una, va reconèixer els primers acords d'una cançó que li resultava molt familiar i no va poder evitar que un somriure aparegués als seus llavis. Era "I Don't Want To Miss A Thing" d

´ Aerosmith, de la banda sonora d' *Armageddon*, una de les seves preferides. Sempre que l'escoltava se li posaven els pèls de punta, i tornava a ser adolescent, imaginant-se que la noia de la què parlava la cançó era ella, adormida, mentre el seu enamorat la hi cantava a l'orella i li demostrava com l'estimava, com n'estava de bojament enamorat i tot el que significava per a ell. Era demanar tant? Tota la seva vida havia volgut trobar algú especial que l'estimés com ella es mereixia i estar junts per sempre i tenir nens. Sí: formar una família era un dels seus grans somnis des que era nena, i no entenia per què encara no ho havia pogut assolir. Quin era el problema? Mala sort? Els homes fugien d'una noia jove, amb empemta, carrera i una bona feina? S'havia de resignar a no trobar mai ningú i no poder ser mai mare "legalment" parlant? Hauria de ser mare soltera i enfrontar-se a tota una societat injusta i feta a l'antiga si volia tenir una criatura? També se li havia passat pel cap apuntar-se a una agència matrimonial, i li feia vergonya reconèixer-ho, però pensava que, ara per ara, seria embolicar més la situació i ja tenia prou mals de cap amb l'ascens a la vora i tots els canvis que això suposava.

I de cop, mentre estava perduda en les seves reflexions, va saber que tot aniria bé, que arribaria un dia en què tot allò que somniava es faria realitat, simplement perquè ella s'ho mereixia. Només havia de ser una mica més pacient i deixar fer al destí. I el cor li va fer un salt i li va faltar

temps per agafar el telèfon, trucar els seus pares i germans i dir-los que els estimava molt i que eren els pilars de la seva vida.

FI